

třeba se proto zabývatí odvolatelovými výklady o převzetí firmy existující a firmy neexistující. Žalovaný ve sporu ani netvrdil, že převzal od Evžena Š-a firmu, nýbrž závod, a napadený rozsudek uvádí správně, že čtenář inserátů ihned seznal, že firma E. Š. již neexistuje, že zanikla, a že závod, který kdysi existoval, převzal žalovaný, kterýžto rozdíl odvolatel nepostřehl.

**N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolání.

### **D ů v o d y :**

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc správně. Důvody napadeného rozsudku jsou tak přesné, vyčerpávající a výstižné, že by postačil poukaz k nim. Vzhledem k vývodům dovolání jest však dodati ještě toto: Jest sice pravda, že žalobou zdržovací lze potlačovati i jednání, jež se jednajícím zdá býti bezvadné, nezávažné, tedy, i když tu není subjektivního zavinění, a že stačí objektivní způsobilost poškoditi, oklamati, zjednati přednost při soutěži, způsobilost přivoditi záměnu atd. Ale právě po stránce objektivní nelze žalovanému nic vytýkati, ano bylo zjištěno, že pozastavené údaje jsou pravdivé, tedy nejsou způsobilé oklamati a tím zjednati podniku žalovaného přednost na úkor jiných soutěžitelů. Skutečnost, že žalovaný sledoval svou insercí účel, by bývalý závod firmy E. Š. se svým podnikem přivedl v jakousi spojitost, není o sobě s hlediska zákona o nekalé soutěži závadná, bylo-li zjištěno, že žalovaný skutečně převzal od Evžena Š-a jeho obchodní podnik pro malbu na skle jako celek. Nevadí, že nepřevzal i firmu. Vždyť tu si žalovaný neosoboval, nýbrž, používaje s v é firmy, poukázal jen na d ř í - v ě j š í závod Š-ův, k čemuž měl ostatně podle zjištění nižších soudů od Š-a svolení. Kdyby mělo ke skutkové podstatě nekalé soutěže podle § 2 zákona čis. 111/1927 sb. z. a n. stačiti to, co vytýká žalobce žalovanému, bylo by nekalou soutěží i každé použití staré firmy nabyvší během let dobrého zvuku, i když by byly splněny všechny podmínky čl. 22 obch. zák. a bylo by nekalou soutěží i to, že se žalobce označil ve svém insertu v témž listě jako bývalý dílovedoucí firmy E. Š., neboť i tu je zřejmá snaha žalobcova uplatniti jistou souvislost svého závodu s podnikem Š-ovým, v němž se žalobce uplatnil jako dílovedoucí.

### **Čís. 13455.**

**Kratší lhůty § 575, první odstavec, c. ř. s. platí i pro dovolací odpověď.**

(Rozh. ze dne 13. dubna 1934, Rv II 262/34.)

Výpověď pachtovního poměru ponechal procesní soud své stolice v účinnosti. Odvolací soud výpověď zrušil.

**N e j v y š š í s o u d** vyhověl dovolání žalobců, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání dále jednal a znovu rozhodl. Dovolací odpověď žalovaného odmítl a uvedl v tomto směru v

## d ů v o d e c h:

Jde o řízení v rozepři ze smlouvy nájemní (pachtovní), v němž platí kratší lhůty § 575 první odstavec c. ř. s. a to i pro podání dovolací odpovědi, ačkoliv v onom předpisu jmenována není. Vyplývá to jednak z účelu zákona, by bylo řízení urychleno (§ 571 první odstavec c. ř. s.), jednak z úvahy, že by bylo nedůsledné, kdyby v oprávném řízení platila pro každou ze stran jiná lhůta. Dovolání bylo doručeno právnímu zástupci žalovaného dne 31. ledna 1934, dovolací odpověď byla však podána u soudu teprve 12. února 1934 — tedy zřejmě opožděně, a bylo ji proto odmítnouti.

## Čís. 13456.

Návrh na povolení zajišťovací exekuce na základě směnečného platebního příkazu (§ 371 čís. 2 ex. ř.), jenž byl podán u exekučního soudu aniž bylo připojeno vyhotovení exekučního titulu a úřední potvrzení, že byly podány námitky, jest zamítnouti, nikoliv podle § 44 j. n. postoupiti procesnímu soudu.

K osvědčení podle § 370 ex. ř. nestačí pouhé všeobecné tvrzení, že dlužník jest stihán četnými exekucemi, neuvedl-li vymáhající věřitel nic, z čeho by se dalo souditi, že majetkové poměry dlužníka jsou tak špatné, že exekucemi jest jeho nárok objektivně ohrožen.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1934, R I 325/34.)

Vymáhající věřitel navrhl, připojiv k návrhu směnečný platební příkaz, zajišťovací exekuci, odvolávaje se na to, že u dovolaného exekučního soudu jest vedeno proti dlužníku mnoho exekucí. Soud první stolice zajišťovací exekuci povolil. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. D ů v o d y: Exekuční návrh nebyl podán podle § 375 ex. ř., ježto k návrhu nebylo připojeno úřední potvrzení, že bylo podáno odvolání nebo dovolání nebo námitky. Nelze tudíž povolit exekuci podle tohoto ustanovení. Vzhledem k tomu, že v exekučním návrhu nebylo vyhověno ani skutkovým a právním předpokladům, za nichž zákon podle § 370 ex. ř. prohlašuje zajišťovací exekuci za přípustnou, a vzhledem k tomu, že vymáhající věřitel se zcela všeobecně odvolává na to, že proti dlužníku jsou vedeny četné exekuce, aniž by tuto okolnost, jak bylo třeba, u příslušného, exekuci povolujícího soudu, osvědčil, nemohlo býti vyhověno návrhu na povolení zajišťovací exekuce podle všeobecných ustanovení § 370 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

## D ů v o d y:

Podle § 375 ex. ř. jest příslušný povolit zajišťovací exekuční úkony na základě směnečného platebního příkazu procesní soud první stolice nebo exekuční soud, připojí-li se k návrhu vyhotovení exekučního titulu a — v případě exekuce podle § 371 ex. ř. (viz rozh. čís. 11.434 sb. n. s.)